

Мария Илиева

Дъжд

Земята въздъхна от тежест,
изкашля се в облаци прах.
Разтвориха клоните с трепет
дървета, сякаш са длан.
Отправиха тиха молитва и ето!
– Приведе небето чело.
На дъжд замириса.
Онзи ухаен, пролетен дъжд,
вливащ пожари направо във мене,
и чист небосклон.
Прохлада, измиваща грижите.
Дъжд, във който искаш да тичаш,
със песен под бисерни пръски,
премалял от любов да танцуваш
и с радост да цапаш през локвите.
Закъснялата пролет да пълни гърди
с аромата на люляк и цвят от липи.
Като загрижена майка,
със нежност,
небето своята блуза разтвори
и започна да кърми земята.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10118>]